

POHÁDKY NARUBY

PRÁCE 6.A
2014–2015
Převyprávěné pohádky

O KLÁRCE A HRNEČKU

Za devatero nákupními centry, v Praze na Smíchově, žila slečna Klárka. Bydlela v bytě se svojí maminkou, která už byla v důchodu. Klárka pracovala jako úřednice v bance. Do práce jezdila každý den metrem.

Jednoho dne si k ní na stanici metra Muzeum přisedla bezdomovkyně. A Klárku oslovila s prosbou: „Dáš mi 20 korun na chléb?“ Klárka moc dlouho nepřemýšlela a peníze stařence podala. „Děkuji, jsi první, kdo mi dnes něco daroval, a proto ti dám kouzelný hrneček, který umí vařit kávu. Nesmíš však zapomenout dvě kouzelná slůvka: hrnečku vař a hrnečku dost.“ Klárka si pro jistotu napsala hesla do mobilu, aby je nezapomněla. Poděkovala, nastoupila do metra a odjela.

Jakmile dorazila do práce, chtěla hrneček vyzkoušet. Hrneček vždy vařil oblíbenou kávu svého majitele. Klárka zašeptala: „Hrnečku vař!“ V hrnečku to začalo bublat, syčet, šlehat a hrneček Klárce uvařil její oblíbenou kávu Latte. „Hrnečku dost!“ řekla. V duchu si Klárka povídala sama pro sebe: „To snad není možné!“ Když přišla domů, vyprávěla mamince, co se jí přihodilo cestou do práce. Maminka tomu nemohla uvěřit a kroutila hlavou. V dnešní době přeci lidé na žádná kouzla a čary nevěří.

Večer Klárka odešla do kina. Maminka si pustila v televizi pořad Prostřeno. A dostala chuť na kávu. Vzala hrneček a přikázala mu: „Hrnečku vař!“ Hrneček začal vařit tureckou kávu. Myslela si, že to bude trvat stejně dlouho, jako když si vaří kávu sama, a šla se dívat na televizi. Jenomže u televize usnula a hrneček pořád vařil a vařil. Když se maminka probudila, káva tekla už úplně všude a ona si nemohla vzpomenout na kouzelná slůvka. Zavolala Klárce, ale ta byla v kině a měla vypnuté zvonění. Maminka zkoušela různá slova, ale žádné nebylo to správné a hrneček pořád vařil. V domě už sousedé běhali po chodbách a zjišťovali, odkud se ta hnědá voda valí. Někdo zavolal i hasiče. Když Klárka přišla před jejich panelový dům, viděla, jak se káva valí ze dveří,

a zakřičela: „Hrnečku dost!“ Aby se k mamince dostala, musela počkat, až hasiči odčerpají všechnu kávu. Byla moc ráda, že se mamince nic nestalo.

Čekal je ale pořádný úklid a vysoušení celého bytu. Hrneček nenašli, zřejmě ho odplavila kávová povodeň. Stejně by ho Klárka po této zkušenosti vyhodila do popelnice. Kávu si bude vařit zase sama, v kávovém přístroji Dolce Gusto a v práci zase vyhraje káva z automatu.

Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Linda Šmikmátorová

O RŮŽENCE

Bylo nebylo, za devatero paneláky a třemi dálnicemi stál největší mrakodrap světa a v něm, bydlel prezident Zemánek a první dáma paní Zemánková. Ti měli dceru Růženku. Říkali jí tak proto, že její nejoblíbenější barvou byla růžová.

Jednoho dne, když zrovna Růženka poslouchala na svých nových růžových sluchátkách a nové růžové „empétrojce“ svou oblíbenou kapelu Růžové Růžovky, začal k ní doléhat skřípavý zvuk. Růženka se tedy zvedla ze své růžové pohovky a šla se podívat, odkud ten hrozný zvuk vychází. Ukázalo se, že jde až z nejvyššího patra jejich mrakodrapu. Když vešla do místnosti, odkud zvuk vycházel, uviděla podivného muže krčícího se u počítačové skříňky. Sundala si proto růžová sluchátka z uší a muže oslovila. „Kdopak jste, pane?“ zeptala se. „Já jsem opravář, specialista na počítače,“ odpověděl. „A ten váš počítač není zrovna v dobrém stavu.“ „A mohu vám nějak pomoci?“ nabídla se Růženka. „Ano! Kdybyste mi tuhle ten roztřepený drát podržela.“ A tak Růženka odložila „empétrojku“ a uchopila roztřepený drát. V tom do ní opravář drcnul a ona se o drát píchla do prstu! Najednou se údajný specialista na opravu počítačů proměnil v hnusnou stařenu, která si spokojeně promnula ruce a vykřikla: „Tak přeci se moje kletba vyplnila! Až si Růženka, dcera prezidenta Zemánka, poprvé vyzkouší svá nová růžová sluchátka s novou „empétrojku“, píchne se o roztřepený drát a usne navždy!!!“ V tu samou chvíli se Růženka kácí k zemi a usíná.

Od tohoto hrozného vyplnění kletby uběhly zhruba dva týdny a zoufalí rodiče už začali ztrácet veškerou naději.

Tou dobou si jakýsi mladík, zvaný DJ Lexa, projížděl různá videa a novinky na internetu, když vtom narazil na profil „Růži Zemánkové“. Viděl nádhernou dívku s růžovým melírem a brýlemi Ray-Ban. Lexa dal okamžitě fotce Like a do Růženky se zamiloval! Po několika dnech se dozvěděl, že jeho láska je v zakletí a nekonečně spí. DJ Lexa se rozhodl, že to nenechá jen tak být. Tak se vydal k největšímu mrakodrapu světa.

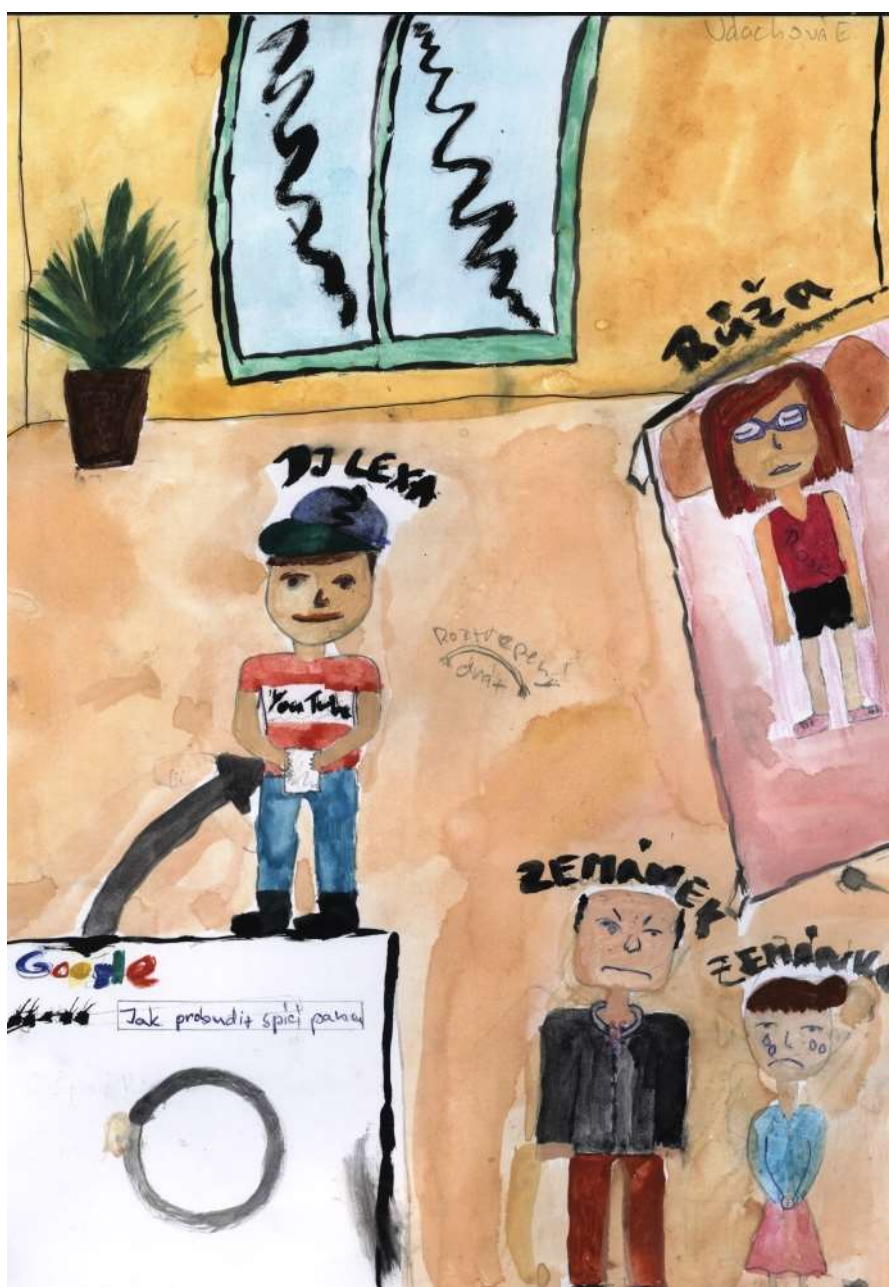
Vešel dovnitř domu, lstí překonal dotěrného vrátného, tři nevrle uklízečky a nakonec přednesl žádost dvěma bodyguardům prezidenta s tím, že se chce pokusit o probuzení Růženky. Dostal svolení a vyjel do posledního patra. V pokoji číslo 1860 našel spící Růženku. Vedle ní seděli ustaraní rodiče. Mladík požádal o soukromí a rodiče v naději odešli.

Lexa si řekl: „Co člověka nakopne líp, než staří dobří Beatles?“ Vytáhl z kapsy mobil a pustil Beatles na maximum. Když se však Růženka neprobudila ani po Žluté ponorce, tak hudbu vypnul. „Holky vlastně poslouchají holčičí písničky!“ Zvolil tedy Lady Gaga, ale ani to nezabralo. Náhle vykřikl: „Ty bláho, že mě to nenapadlo dřív!!!“ Rychle se připojil na blízkou volnou wifi a spěchal na google. Zadal do vyhledávání JAK PROBUDIT SPICI PANNU? Okamžitě klikl na první, co uviděl, a přečetl si pohádku o Šípkové Růžence.

„Hmmm, tady zabrala pusa! To bych měl určitě vyzkoušet!“ Lexa ji tedy políbil. Růženka se po pár vteřinách probudila, odlepila od sebe zaláskovaného Lexu a řekla: „Kde to jsem? Co se stalo? A proč mne proboha líbáš?! Mimochodem úžasně!“ vydechla. Lexa jí vše vysvětlil a uklidnil.

O chvíli později přišli do pokoje i rodiče Zemánkovi a byli velmi šťastní, že mají dceru zpět. Za odměnu nabídli Lexovi nový hudební klub, červené Lamborghini a půl mrakodrapu k tomu. Lexa nabídku přijal a s Růženkou začal chodit. Později se i vzali a měli tři dcery. Od té doby žili všichni šťastně až do nových voleb...

Eliška Valachová

POHÁDKA O HAMBURGEROVI

Kdysi dávno žili jedni mladí manželé. Manžel se jmenoval Josef a manželka Klára. Jednou Josef dostal chuť na hamburger, a tak povídá: „Udělej mi prosím tě hamburger.“ „Udělal bych, udělala, ale nemám z čeho.“ A tak šla koupit housku a sýr.

Když ho udělala, dala ho na chvíli do spíže. Hamburger nechtěl zůstat ve spíži, a tak vyskočil z okna ven. Za chvíli potkal hladového pejska. Pejsek povídá: „Já tě sním.“ „Nejez mě, pejsku, raději si poslechni písničku. Já hamburger, hamburger, po domácku dělaný, majonézou chucený, masíčkem a sýrem vycpaný. Josefovi jsem utekl, Kláře jsem utekl a tobě, pejsku, taky uteču.“

Když hamburger utíkal, potkal kočku. „Nejez mě, kočko, raději si poslechni písničku. Já hamburger, hamburger, po domácku dělaný, majonézou chucený, masíčkem a sýrem vycpaný. Josefovi jsem utekl, Kláře jsem utekl, pejskovi jsem utekl a tobě uteču taky.“ Když utíkal, zastavil ho tlustý kluk a vtom hamburger spustil: „Já hamburger, hamburger...“ a kluk otevřel pusku a snědl ho jako malinu.

Barbora Dvořáková

KOVÁŘKA A DVANÁCT ZLATÝCH PODKOV

Byla nebyla jedna kovářka, žila spokojeně ve své kovárně a každý sedlák si u ní nechal koně okovávat.

Jenže jednoho dne jí v kovárně nešel rozdělat oheň. To proto, že se jednou nepřiznala ke svému činu. Ať se snažila, jak se snažila, nešlo to, ani pod hrnci to nešlo, a tak kovářka usoudila, že bez ohně jí řemeslo nepůjde, a vydala se do světa hledat oheň. Bloudila všude možně, ale oheň nikde nemohla najít.

Až jednoho slunečného dne potkala stařenku a zeptala se jí, kde by našla oheň. Stařenka jí poradila, že v sousední zemi žije kůň jménem Ohnivák a ten prý by jí pomohl.

A tak se za ním kovářka vydala. A opravdu přišla v sousední zemi na palouk a uviděla, jak se tam pase kůň, ze kterého jen plameny srší. Přišla blíže a ptá se koně, jestli by jí do kovárny vrátil oheň, ale kůň jí povídá: „Milá kovářko, oheň ti vrátím jedině, když mi budeš po tři dny kovat podkovy.“

Kovářka přijala výzvu od Ohniváka a dala se do práce, jenže když měla podkovy hotové a Ohnivák jí nastavil nohu, spálila se a podkovy se roztavily.

Ohnivák praví: „Kovářko, jestli mne chceš okovat, potřebuji, abys mi vytvořila podkovy ze zlata.“ Kovářka se na Ohniváka dívá a neví, co si má počít, jelikož zlato nemá, a tak se ptá: „Jak a kde seženu zlato?“ Ohnivák praví: „Musíš se spustit do studny a tam najdeš čtyři zlaté podkovy, pak ti řeknu více.“

Kovářka se vydala na cestu, až našla studnu, vzala lano a spustila se dolů, jenže studna byla tak hluboká, že se kovářka námahou a únavou pustila. Jenže když dopadla, vedle ní ležely čtyři zlaté podkovy. Kovářka je hned vzala a vylezla po provaze nahoru.

Ohnivák na ni čekal a ona se pustila do práce. Zanedlouho měl Ohnivák krásné podkovy. Takhle to šlo po další dva dny a třetí den, když kovářka splnila svou práci, tak jí Ohnivák dal oheň a ještě dvanáct zlatých podkov, které mu předchozí dny vyrobila.

A tak se kovářka vrátila domů do kovárny a oheň už jí nikdy v kovárně nevyhasl. A tak žije spokojeně až do smrti.

Patricie Jedličková

JARO-LUCIE-KARCOOLKA

Žila a překvapivě byla jedna holčička. Jmenovala se Karkulka, ale protože byla hrozně cool, tak jí začali říkat Karcoolka. Karcoolka žila na sídlišti, měla dva kamarády, jmenovali se Jaro Slávik a Lucie Bílá, se kterými podnikala spousty dobrodružství.

Jednou ji například pozvali na seskok z letadla s padákem. Po obědě v McDonaldu k ní přišli a řekli, jestli by nechtěla jet s nimi do Himálaje. Karcoolka se musela zeptat mamky, ale ta byla samozřejmě pro. Karcoolka se připravila, sbalila si: spací pytel, karimatku, sardinky v oleji, zapalovač, horolezecké lano, a samozřejmě teplé zimní oblečení. Maminka trvala na tom, že musí mít i opalovací krém a plavky. Maminka totiž propadla ze zeměpisu a vůbec nevěděla, kde Himálaj je. Samozřejmě se neobtěžovala si to hledat na internetu. Karcoolka byla připravená vyrazit.

Přišli ji vyzvednout kamarádi. Lucie jí pověděla, že na Himálaji chce propagovat svoje světové turné a Jaro že se bude snažit najít Yetiho a prý doufá, že tam nepotká žádného kouzelníka.

Když dorazili na letiště, koupili si lístky do letadla. Měli spoustu času. Jaro navrhoval, aby se šli podívat na letadla, jak přistávají, ale Lucka byla už obklopená fanoušky a nikam se nedostali. V letadle to bylo docela dobré, měli tam Wi-Fi a minitelevize v sedačkách. Když dorazili na místo a vystupovali z letadla, letuška jim dala manuál jak přežít. Zabydli se v hotelu.

První výprava byla na obhlídku terénu, šli a šli směrem na sever. Po chvíli chůze uviděli nějaké světýlko. Lucka řekla Jarovi, aby jí vylezl na záda, ale Jaro se urazil. Když mu to Lucka vysvětlila, vylezl jí na záda a podíval se, jestli neuvidí, co to je. Jaro ale neviděl nic, jen odkud to jde. Řekli si, že další den se tam vypraví. K večeri měli jačí maso s bramborami. Když šli spát, Lucka s Karcoolkou si vlezly do svého apartmá, které se skládalo z manželské postele a dvou nočních stolů. Jarův pokoj se skládal doopravdy. Ležel na skládací matraci, která se mu celou noc skládala.

Když se vyspali a nasnídali, vypravili se na cestu. Jeli kousek lanovkou a pak museli jít pěšky. Dorazili na místo a viděli jakýsi kruh, kolem kterého sedělo 11 staříků. Karcoolka se zeptala, kdo jsou. Představila se a své dva kamarády také. Jeden ze staříků měl vedle sebe zapíchnutou budku a v ní měl ptáčky, které krmil. Druhý měl vedle sebe sněženku. Vedle třetího běhalo štěňátko. Čtvrtý měl vedle sebe košík a maloval kraslice. Vedle pátého rostl strom, který zřejmě kvetl. Šestý jedl jahody a neustále čichal k mákům. Ale to bychom tady mohli být do prázdnin... Jaro si myslel, že to jsou Santovi sobi, ale jeho názor nikdo nebral vážně. Lucka si myslela, že vidí měsíčky v roce z pohádky, kterou sponzorovala. A měla pravdu, protože v tu chvíli vyběhl zpoza rohu dvanáctý stařík a hlásil, že musel na malou. Měsícci je přivítali. Řekli jim, že tu každoročně pořádají soutěž a že se můžou zapsat a vyhrát 2 000 000 Kč.

Všichni samozřejmě souhlasili, ale chtěli vědět podrobnosti. Jaro si myslel, že budou v televizi a že to bude stejné jako Zóna drtivé porážky. Zjistili, že je to hádankářská soutěž. Jaro byl zklamaný, ale šli do toho. Hádali a hádali. Bylo to napínavé pro všechny a stále nerozhodně. Došlo na poslední otázku: „Balónku je podobná, někdy se nachází u vstupu do domu, v divadle nebo v kině není moc zapotřebí.“ Lucka si myslela, že je to můra, ale špatně. Karcoolku napadlo, že je to žvýkačková bublina, ale bylo to špatně. Poslední zbyl Jaro. Zřejmě vůbec nevěděl, co to je, ale vtom tam přišla osoba, před kterou se tři staříci uklonili. Vtom zazněl její hluboký hlas: „Dejte mu náповědu.“ Duben řekl náповědu: „Je na elektriku.“ Jarovi se rozsvítilo. „Je to žárovka!“ Ukázalo se, že ta osoba bylo Jaro a přišlo, aby Jaro zvítězil.

Další den si sbalili věci a vrátili se domů. Přestože nezvládli udělat v Himálaji to, co chtěli, byla jejich radost neskutečná. Jaro nebyl lakomý, výhru si nenechal pro sebe a investoval ji do dalšího bláznivého dobrodružství.

O MRAŽENÉM KUŘÁTKU

Žil kdysi v domově důchodců jeden hodný pán jménem Křepelka. Jednou ráno se pana Křepelky zeptala zdravotní sestra: „Pane Křepelko, co byste si dnes dal k obědu?“ Pan Křepelka, po chvílce váhání, odpověděl: „Mohl bych si dát třeba krásně vypečené kuřátko na grilu?“ Zdravotní sestra souhlasila a začala s přípravou. Vyndala kuřátko z mrazáku a dala ho na okno rozmraznout.

Sluníčko se přiblížilo tak moc blízko, že kuřátko dočista rozmrazilo. Když se probudilo, otevřelo oči, koukalo po městě, slyšelo jezdit auta a zaslechlo dokonce i rádio. Hlavou mu proběhla myšlenka. Co tu vlastně dělám? Kde to jsem?

Kuřátko se postavilo a rozběhlo se po chodníku. Když doběhlo na náměstí, potkalo tam pana starostu. Pan starosta vykřikl: „Kuřátko, kuřátko, já tě sním.“ „Pane starosto, já utíkám do teplých krajin, nejezte mě, nejezte, zazpívám vám písničku,“ odvětilo kuřátko a spustilo:

„Já jsem kuřátko,
v Polsku chované,
ve Vodňanech chlazené,
v Lidlu prodávané,
důchodci jsem uteklo
a vám, pane starosto,
uteču taky!”

A utíkalo, až se za ním prášilo. Než se pan starosta vzpamatoval, bylo už kuřátko pryč.

Utíkalo dál a zapletlo se do cyklistického závodu. Jeden z pořadatelů ho uchopil za nožky a držel ho hlavou dolů. A pověděl: „Kuřátko, kuřátko, já tě sním.“ „Pane pořadateli, já utíkám do teplých krajin, nejezte mě, nejezte, zazpívám vám písničku,“ odvětilo kuřátko a spustilo:

„Já jsem kuřátko,
v Polsku chované,
ve Vodňanech chlazené,
v Lidlu prodávané,
důchodci jsem uteklo,
panu starostovi jsem uteklo
a vám, pane pořadateli,
uteču taky!“

Utíkalo dál, až se dostalo k hranicím. Na hranicích stál celník. Zahlédl kuřátko a pověděl: „Kuřátko, kuřátko, kam tak spěcháš? Snad ne do teplých

krajin?“ Kuřátko se velmi líbilo, že ho celník nechce sníst a spustilo svou písničku:

„Já jsem kuřátko,
v Polsku chované,
ve Vodňanech chlazené,
v Lidlu prodávané,
důchodci jsem uteklo,
panu starostovi jsem uteklo,
panu pořadateli jsem uteklo
a vám, celníku,
teprve uteču!“

„To je ale krásná písnička,“ povídá celník, „ale já slyšel jen jezdit auta. Vylez mi na rameno a zazpívej ji ještě jednou a hlasitěji.“

Kuřátko bylo ještě radši. Vylezlo celníkovi na rameno a spustilo:
„Já jsem kuřátko,
v Polsku...“

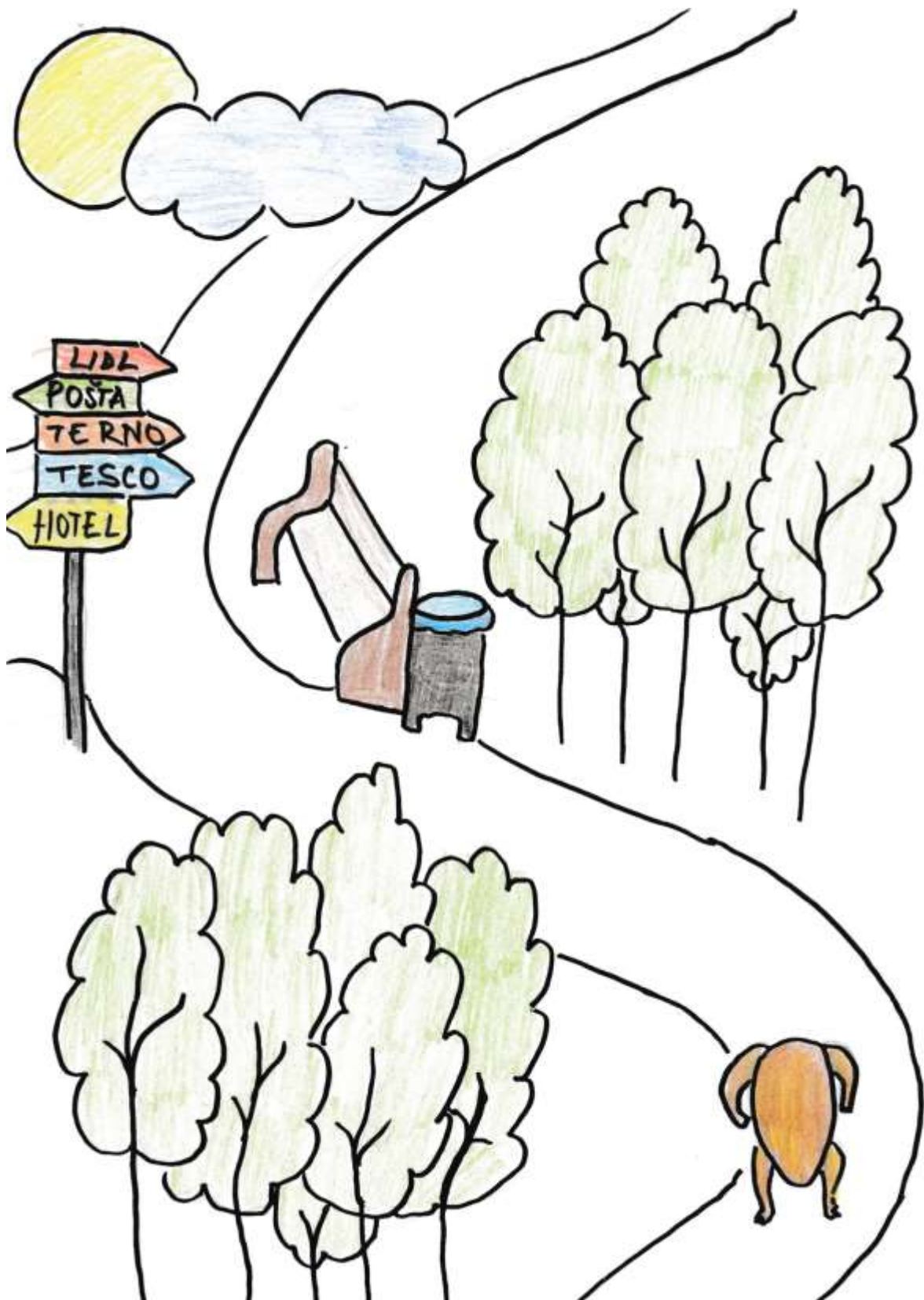
Celník udělal ŠUP! a dal ho do igelitové tašky. Vzal ho domů a s manželkou a dětmi si na něm velice pochutnali.

Druhý den ráno se celník nedostavil do práce. Celé rodině bylo velice zle.

Z toho plyne ponaučení:

Sebere ho jenom moula,
kuře, co se jen tak toulá.

Martina Jedličková

O BUDULÁKOVI

Byli jednou jedni rodiče a ti měli syna Buduláka. Jednoho dne rodiče zapomněli, že si musí koupit oblek na velkou společenskou akci. Tak mu řekli:

„Musíš doma chvíli počkat sám, protože my musíme zajít do obchodu.“ Nevypadal moc šťastně, ale co mohl dělat. „A taky si vezmi kaši!“ poručila mu máma.

Zabouchli dveře a Budulák snědl kaši. Asi po půl hodině zazvonil někdo na zvonek. Budulák se zvedl a šel se podívat, kdo by to mohl být.

„Kdo je tam?“ ptá se. Neznámý člověk odpoví: „Můžu tě svézt autem na zmrzlinu, jestli chceš.“

Chlapec přistoupí a pomalu otvírá dveře. Neznámý člověk ho rychle vezme za košili a tahá ho do auta.

Chlapec začal něco tušit, protože míjeli cukrárnu a jeli pořád dál. Budulák se začal bát.

Po chvíli vystoupili z auta a mířili přímo do nějakého hnusného sklepa. Tam člověk svázal chlapce a šel se domluvit se svojí skupinou na nějakém plánu. Svázanému Budulákovi došlo, proč ho unesli, jejich rodina je velmi bohatá a oni chtějí žádat o výkupné.

Když se jeho rodiče vrátili domů, zjistili, že Budulák není doma. Rodiče se velmi lekli a začali volat policii. Policie jim poradila, že jde možná o dlouho hledanou skupinu kriminálních a že asi za hodinu sklep obklídí, ale potřebují od nich, aby odvrátili pozornost hudebními nástroji.

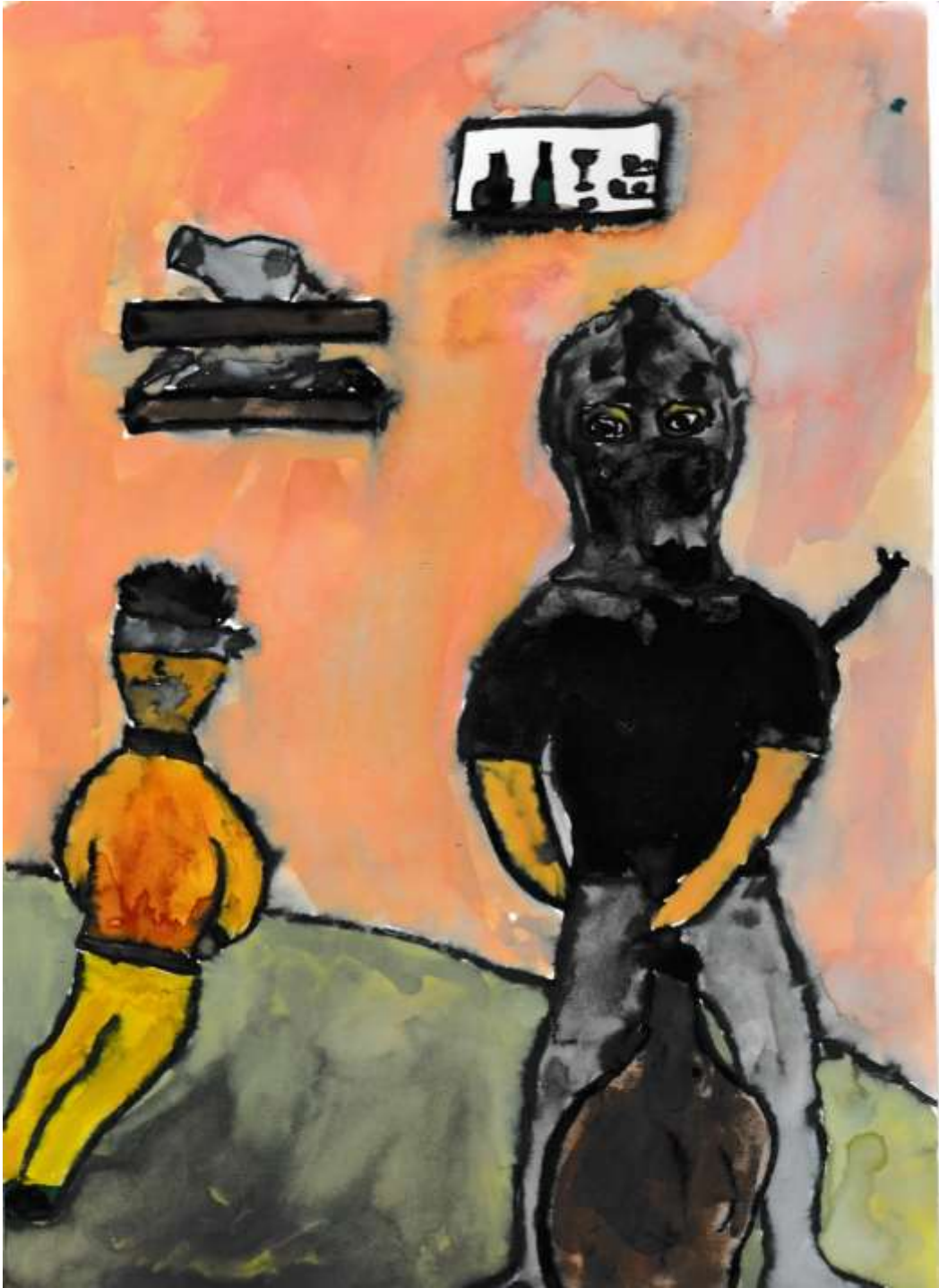
Rodiče souhlasili a vzali si z půdy bubínek a housličky.

Když dorazili na místo setkání, začali hrát. Jako první vylezli dva muži se zbraní, policie je chytila a nandala jim želízka. Poté vylezli všichni ostatní, policie udělala totéž jako s těmi prvními.

Když byl vzduch čistý, zašli pro svázaného Buduláka. Všichni byli moc šťastní, že už jsou konečně spolu.

KONEC

Adéla Márová

O ZLÉ NÁHRADNICI

Žil byl jednou jeden pán, který neměl práci, ale rád chodil do lesa. Měl dvě děti, Standu a Marušku, kteří chodili do školy. Matka žila v Americe, protože byli rozvedení. Měli jen zlou náhradnici. Pořád chtěla dát děti do adopce.

Jednoho dne se rozhodla, že je otec musí odvést pryč. Bála se odporovat, protože byla schopná všeho. Otec řekl: „Děti, mám vás rád,“ potom šli ven. Vyšli před panelák, kde potkávali plno známých lidí. Čas stále plynul, ale otec se nezastavil, až přišli někam, kde to neznají. Otočili se a tatínek nikde.

Děti dostaly veliký strach. Zeptaly se nějaké paní ze sídliště, ale byla tak stará, že ani nevěděla, kde se nachází. „No, a jsme v pytli,“ řekl Standa. Maruška se podívala a v dálce uviděla nějaký panelák s číslem 7. Děti se šly podívat blíž a Standa opatrně vylezl na střechu po žebříku. Uviděl v misce bonbóny, trochu zaváhal, ale nakonec je házel dolů Marušce. Najednou vykoukla starší paní a říká: „Kdopak mi to ruší signál, ani na film se nemůžu kouknout!“ Uviděla děti, které na první pohled vypadaly bezradně.

Po chvíli přemýšlení řekla: „Pojďte dál, dám vám něco k jídlu a můžete tu také přespat.“ Poté, co se najedly, paní dokonce přikázala, aby si Standa lehl do špajzu a Maruška šla uklidit nádobí. Děti nevěděly, co mají udělat, ale také z ní měly strach jako z macechy, tak raději poslechlly.

Po dvou dnech stařena oznámila: „Maruško, rozpal mi gril, tvůj bratříček je připravený.“ Maruška se zeptala: „Gril, ale proč?“ Paní se usmála a řekla: „No, také musím jíst.“ Holčička šla a tvářila se zmateně, protože ten gril stejně nechtěla rozpálit. Žena si toho všimla, odtáhla ji, že to udělá sama. Standa nakopl stařenu a spálil jí ruce. Potom ji zamkli do ložnice a plní strachu utekli.

Mezitím otec sbalil věci maceše, vyhodil ji z bytu, vzal si její klíče, aby se už nikdy nemohla vrátit. Jenom jí řekl: „Své děti mám mnohem radši než tebe, už se nikdy nevracej!“ Měl velké výčitky. Šel je hledat. Nakonec se potkali na nějaké mýtině a kráčeli spolu domů a žili šťastně až do smrti.

Tereza Hlásková

FRIŘÁKU SMAŽ

Byla jednou jedna maminka a ta měla dceru. Bydleli v paneláku a živily se, jak se dalo. Holčičce bylo 11 let, měla dlouhé černé vlasy a nejraději nosila sukni. Maminka nařídila dceři, aby šla koupit jahodový džus. Když se vracela ze supermarketu, potkala starou babičku, která umírala žízni.

Protože je děvče tak milé, dalo babičce napít džusu, ačkoliv měla sama málo. Babička jí její štědrost oplatila a dala jí kouzelný friřák, ale povídá: „Dávej pozor! Když řekneš „friřáku, smaž“, budou se smažit hranolky. Až jich bude tolik, kolik ti bude stačit, řekni „friřáku dost“!“

Děvče poslechlo a utíkalo to vyzkoušet domů. Zavolala mamince, ať se těší na hranolkovou párty. Pak dala friřák na stůl a řekla: „Friřáku, smaž.“ A jak řekla babička, tak se také stalo. Začaly se smažit hranolky. Pak děvče řeklo: „Friřáku, dost,“ a friřák přestal smažit.

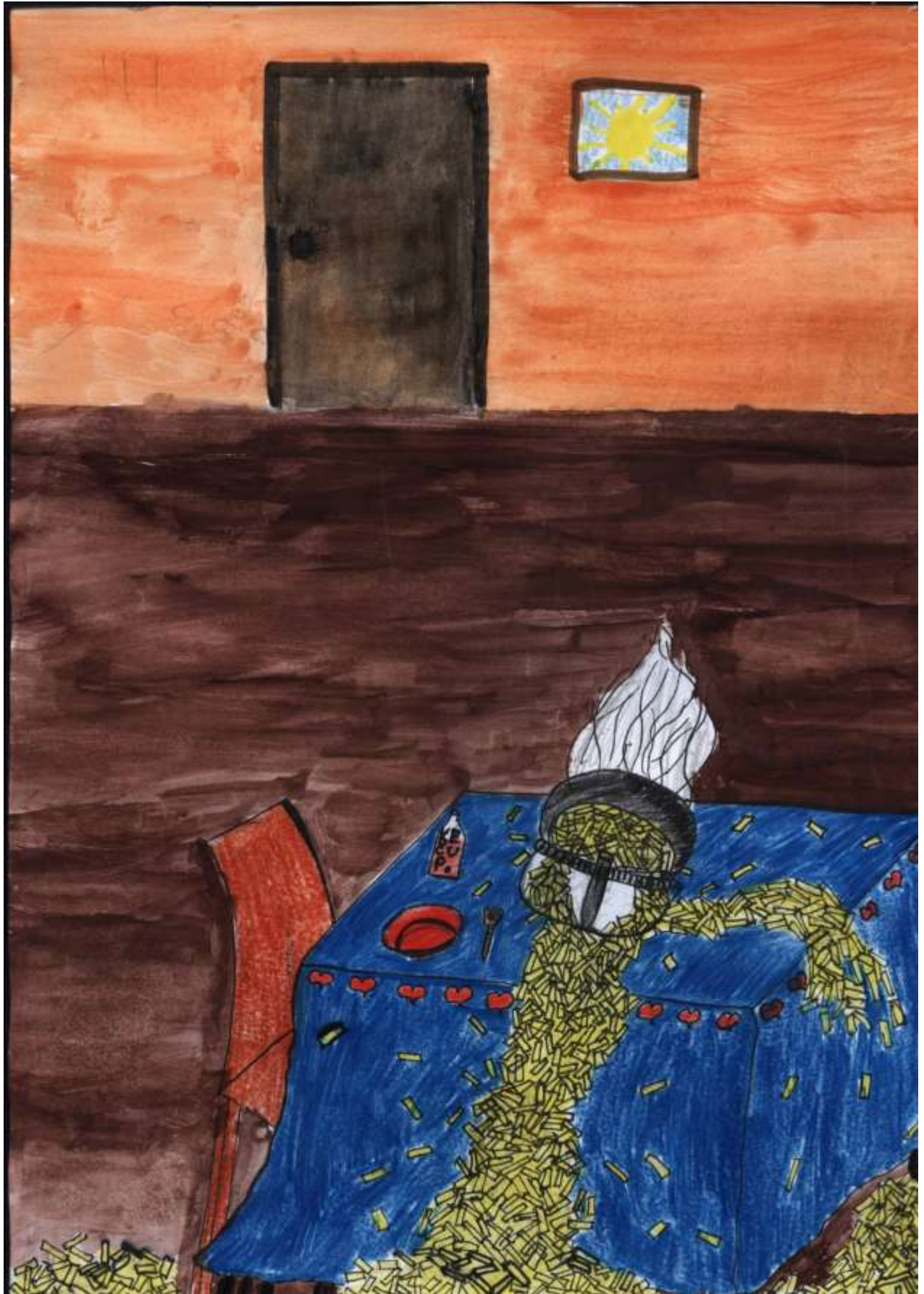
Hranolky byly tak výborné, že si friřák děvče nemohlo vynachválit. Věděla, že už nebudou mít hlad. Jednoho dne šla dcera rozdávat na Karlův most hranolky. Maminka z dlouhého čekání na dceru dostala velký hlad. Postavila friřák na stůl a řekla: „Friřáku, smaž!“

Hranolky se ve friřáku začaly hned smažit, maminka se ani neotočila a friřák byl hned plný. Musím si zajít pro vidličku a kečup do komory. Když se vrátila, viděla, jak se hranolky sypou na stůl, ze stolu na židli, ze židle na zem. Maminka se tak lekla, že zapomněla, co má říct, aby friřák přestal smažit.

Musela utéct až na balkon, protože hranolky se sypaly už po celém paneláku. Kdyby se v tu chvíli děvče nevrátilo z Karlova mostu, bůh ví, jak by to skončilo. Naštěstí vykřikla „friřáku, dost“ a friřák přestal smažit. Po celém paneláku byl takový kopec hranolek, že když tudy někdo šel večer domů, musel se hranolky na druhou stranu prokousat.

Zazvonil zvonec a hranolek je konec.

Barbora Berková

O TŘECH POLITICÍCH

Byli jednou tři politici, byli to bratři, kteří se jmenovali Kozatec, Ušoplesk a Nosatec, příjmení měli po svém otci, jejich otec se jmenoval Kulatec Krivonos II. Takže se jmenovali Kozatec Krivonos III., Ušoplesk Krivonos IV. a Nosatec Krivonos V. Byli moc nadaní. Jednoho dne se šli projít po ulici a vymysleli, že si uspořádají soutěž, kdo si postaví pevnější a hezčí dům.

První dům postavil Kozatec Krivonos III. Postavil sice krásný a skleněný dům, ale jednoho dne okolo domu šel pan prezident a viděl ten dům. Začal se radovat, jaký je to pohledný a skleněný dům. Najednou však dům spadl.

Pak postavil dům Ušoplesk Krivonos IV. Dům byl celý ze dřeva. Byl sice pevný, ale nebyl pohledný. Šel okolo domu pan prezident a rozčílil se, že není hezký, ale byl rád, protože když zakřičel, dům nespadol.

A naposledy postavil dům Nosatec Krivonos V. Dům postavil z poctivých pálených cihel. Okolo šel zase pan prezident a jásal radostí. Byl to nejhezčí dům, co kdy viděl, byl hezký a pevný, proto vyhrál. A hlavně nespadol.

Nosatec Krivonos V. dostával více výplaty než jeho bratři, a tak žili šťastně až do smrti.

Lada Chuchelová

KANIBALKA ZE SMETIŠTĚ

Za devatero sídlišti a devatero smetišti žili dva sourozenci – Honzík a Maruška. Bydleli v jednom panelovém domě uprostřed začouzeného sídliště. Nebydleli tam sami, bydlel tam s nimi i jejich otec a macecha (jejich pravá matka zemřela při chřipkové epidemii).

Jako téměř každá rodina, i tato měla své problémy. Macecha byla závislá na „automatech“, a tak neměli moc peněz.

Přišel den, kdy prohrála všechny rodinné úspory. Otec zrovna nebyl doma. Nevěděla, co má dělat. Až po dlouhém přemítání se rozhodla, že se musí zbavit dětí, protože je nedokáže s manželem uživit. Nasypala jim do pití uspávací.

Honzík s Maruškou se probudili až po několika hodinách na neznámém smetišti. Nepoznávali to tu, ačkoliv se na okolních skládkách vyznali velmi dobře, protože je macecha často nutila sbírat zpeněžitelné harampádí.

„Co budeme dělat, Honzo?“ zeptala Maruška. „Nejdříve musíme najít nějaké jídlo, jinak nevydržíme,“ odpověděl Honzík. Děti neměly problém s konzumací odpadků. Přišly dny, kdy otec nebyl doma a macecha neměla peníze na jídlo, tak se děti musely obrátit na popelnice. Rozhlížely se, ale nikde nic než nepoživatelné odpadky a prázdná popelářská auta.

Potom ale Honzík napadlo vylézt na obrovskou horu smetí, která se před nimi tyčila. Měl na ní úžasný výhled, a tak si všiml chaloupky, která byla několik metrů od nich, za několika kopicemi odpadků – proto si jí před tím nevšimli. Honzík slezl a i s Maruškou se k ní vydali.

Když k ní došli, zjistili, že je celá ze starého jídla. Začali ji olupovat a dělat si zásoby, když v tom se z ní ozvalo: „Kdopak mi to loupá mé lahodné smetí?!“ Pár sekund na to z chalupy vylezla ošklivá stařena v šatech z igelitových tašek. Děti se jí představily a ona řekla, že se už nezlobí a že jestli chtějí, mohou dovnitř. Honzík i Maruška byli zvědaví, a tak šli. Stařena za nimi zamkla. „Co to děláte?!“ začala ječet Maruška. „Ale nic,“ uklidnila ji babice a strčila ji i s Honzíkem do klece ze starých drátů. „Zkrátka už mě nebaví požírat pořád do kola jen ty popeláře – chci zkusit i něco jiného – mladší masíčko!“ „Ach ne, Honzo – je to kanibalka!“ vyjekla Maruška.

Další dny krmila kanibalka děti zbytky jídla, aby byly vypasené. Když se večer dívala na televizi, viděla, že se po dětech vyhlásilo celostátní pátrání. Děti to také viděly.

Když už byly tlusté jak vepří, rozhodla se je upéct. Polila několik petlahví benzínem z popelářských vozů, zapálila je, vyrobila rošty ze starých drátů a vydala děti z klece.

Ale podcenila je. Děti byly totiž sehraná dvojka. Maruška ji objala, aby se nemohla hýbat, a Honzík jí utrl kus igelitu z šatů a omotal jí s ním tvář. Přivázaly jí k roštu, na kterém je chtěla sama upéct. Potom už jí jen daly na oheň. Neměly žaludek na to, aby pozorovaly, jak pomalu umírá, a tak se vydaly zpět k popelářským autům.

Protože si Honzík už několikrát vyzkoušel řízení, podařilo se mu auto nastartovat a pomocí GPS se dostaly zase domů. Ztrápený otec seděl u stolu. Když si všiml, že jsou zase doma, na tváři se mu objevil úsměv a řekl jim, že je smutný z toho, co jim macecha provedla a že ji předal policii a vyhlásil po nich pátrání, hned jak zjistil, co se stalo. Děti byly moc rády zase doma.

A žily šťastně až do smrti (i když neměly moc peněz a trpěly zažívacími potížemi z jídla, které jim cpala kanibalka ze smetiště).

Adam Bohdal

ŠUGER A 7 TRPASLÍKŮ

Žila jednou jedna krásná dívka jménem Snowgirl a říkala si Šuger. Byla skutečně nádherná. Maminka by z ní měla určitě radost, ale maminku neměla. Bydlela se svou macechou, která sice byla také moc krásná, ale hlavně velmi zlá.

Macecha a zároveň šéfová ústavu, ve kterém Šuger žila, každý den stála před svým moderním zrcadlem a ptala se ho: „Zrcadlo, zrcadlo, kdo je na světě nejkrásnější?“ A zrcadlo vždy odpovědělo: „Vy, šéfová moje, vy jste ze všech nejkrásnější.“ A šéfka byla spokojená.

Jenže Šuger rostla a den ode dne byla krásnější. Až jednou, když se opět ptala šéfová zrcadla, odpovědělo, že nejkrásnější na světě je Šuger. To šéfku velmi rozzuřilo a zavolala si k sobě manažera. „Odvedeš Šuger do města, tam ji zabiješ a na důkaz, žeš tak provedl, mi v téhle truhle přineseš její kreditku,“ poručila mu. A tak manažer vzal Šuger a jeli limuzínou do velkoměsta. Byl hodný člověk a zabít Šuger nedokázal. Nakonec jí řekl, ať uteče, a sám ukradl nějakým zbohatlíkům kreditku, a tu pak přinesl šéfce. Ta nic nepoznala a byla spokojená.

Šuger mezitím bloudila městem, až nakonec došla k malé vile, zaťukala, ale nikdo neotevřel. Osmělila se a vešla dovnitř. Tam našla sedm mističek se lžičkami, sedm židliček i sedm postýlek. Všechno tu bylo malinké. Šuger se dlouhou cestou městem vyčerpala, a tak se nejdříve trochu najedla a poté se natáhla přes všech sedm postýlek a usnula. Odpoledne se z fabriky vrátilo sedm trpaslíků: Johny, George, Ringo, James, Paul, Jim a věčně nabručený Flint. Nejdříve se lekli, kdože se jim dostal do vily, ale když zjistili, jak se věci mají, nechali Šuger ve vile, aby se tu skryla před zlou šéfovou.

Šuger se ve vile žilo hezky. Trpaslíci si Šuger velmi oblíbili. Vařila jim, uklízela a vždy pro ně měla přívětivé slovo. Trpaslíci každý den ráno chodili do práce a Šuger vždy varovali: „Nikommu neotevírej a dávej na sebe pozor.“

Takhle by si mohli všichni žít ve vile šťastně po dlouhý čas, ale jednoho dne opět moderní zrcadlo prozradilo šéfce, že na světě je nejkrásnější Šuger. Šéfka se velmi hněvala. Nejdřív tomu ani nechtěla uvěřit. Pak si nechala zavolat manažera a donutila ho, aby jí řekl celou pravdu.

Šéfová nebyla jen obyčejnou šéfkou, ale zároveň i čarodějnící, takže se hned odebrala do sklepení pod ústavem, aby vymyslela na Šuger strašlivou pomstu.

Připravila pomocí svých lektvarů prudce jedovaté chipsy a také si obstarala podobu stařeny. To aby ji Šuger nepoznala. V převleku stařenky se vypravila za Šuger do vily. Zaťukala na dveře. „Dobrý den, prodávám chipsy, nechcete nějaké koupit?“ Šuger sice chipsy nechtěla, ale bylo jí líto stařenky, a tak ji vpustila dál. „Dám ti jedny chipsy, když jsi tak hodná dívenka,“ pravila stařena a podala jí je. Šuger netušila, že jsou otrávené, kousla do jednoho, ale v tu chvíli se jí zatočila hlava a padla v bezvědomí na zem.

Takhle ji později našli trpaslíci. Byli velmi smutní. Oplakávali Šuger, a aby se mohli chodit dívat na její krásnou tvář, uložili ji do křišťálové rakve na louce za vilou. Jednoho dne jel kolem rakve ředitel, kterému se Šuger velmi zalíbila. Přistoupil k rakvi a sklonil se k ní. Poté ji políbil. V tu chvíli se Šuger nadechla a znovu ožila. Ředitel ji zachránil! Trpaslíci, Šuger i ředitel se radovali, že všechno dobře dopadlo. Nedlouho na to byla svatba a od té doby je Šuger se svým ředitelem a čas od času spolu navštěvují všech sedm trpaslíků v malé vile.

A jak to dopadlo ze zlou šéfovou? Byla potrestána pro ni nejhorším trestem – zůstala jí navždy podoba čarodějnice.

Jana Kudláčková

O OŠKLIVÉ KAČENCE

Žila byla v jednom městě holčička. Ta holčička byla podle lidí ošklivá.

Ve škole a na kroužcích byla však jedna z nejlepších. Spolužáci se jí posmívali a šikanovali ji, že je tak ošklivá. Kromě jiného Kačenka chodila i na balet. Přestože ji moc bavil, tancovala vždy v pozadí. Prý aby to ostatním nekazila. Kačenka chodila domů s pláčem, že ji nikdo nemá rád.

Jednoho dne se kvůli tatínkově nové práci celá Kačenčina rodina přestěhovala do jiného města. Na přivítanou v novém městě ji maminka vzala do divadla na Labutí jezero. Tam Kačenka viděla krásnou baletku v hlavní roli. Toužila být jako ona. V nové škole ji nebrali jako ošklivou, ale jako fajn, chytrou holku. Kačenka si našla spoustu kamarádů. Chodila i znovu na balet. Tam si to užívala, nešlo jim tam o vzhled, ale o to, jak dobře umí tancovat. Kačenka rostla do krásy. Hodně trénovala a stala se z ní skvělá baletka.

Po několika letech se vrátila do svého rodného města. Tam si splnila svůj sen, že bude tancovat v Labutím jezeře jako ta dívka, kterou viděla tenkrát, když byla malá. Všude po městě visely plakáty s jejím jménem a fotkou jako pozvánka na představení. Ty viděla spousta Kaččiných spolužáků. Nemohli uvěřit vlastním očím. Na Kačku už skoro zapomněli. Aby se ujistili, že je to opravdu ona, na představení se přišli podívat. Představení jim vyrazilo dech, nic tak krásného ještě neviděli. Věděli, že se k ní nechovali hezky, a šli se jí omluvit. Když se tanečníci ukláněli, všichni nadšeně tleskali a z hlediště se ozvalo: „Bravo, bravo,“ a také, „omlouvám se, Káčo! Promiň, Káčo!“ Kačka hned pochopila, kdo to je. A všem odpustila. Tak mohla spokojeně žít ona i ostatní.

Barbora Mitková

O MERUŇCE

Bylo, nebylo, za sedmero autobusovými zastávkami a sedmero paneláky žila, hrála si na počítači, Meruňka se svojí nevlastní matkou. Matka byla velice zlá a donutila Meruňku, aby jí dala like na Facebook, sama měla hodně účtů a svoje fotky si lajkovala ostošest.

Ale měla i svého reálného kamaráda, na Facebooku se jmenoval ZRCADLO, vždy mu přesně odpoledne ve dvě hodiny poslala zprávu. „Zrcadlo, mé zrcadlo, kdo je na světě nejlajkovanější na Facebooku?“ „Ty, ale dlouho nebudeš!“ „Co, jak to myslíš, kdo má víc než 2 876 530 přátel?“ Zrcadlo odpovědělo: „Meruňka, má přesně 2 876 535 přátel.“ „Co! Jak je to možné!“ Matka ihned prosurfovala celý internet a našla mladého lakomého hackera a poručila mu, aby se Meruňce naboural na Facebook a napsal všem jejím kamarádům samé ošklivé věci. A tak se taky mělo stát.

Hacker neznal Meruňčino heslo, a tak ho musel vyzvědět. Šel za Meruňkou a myslel si, že když na ni přitvrdí, tak mu sama heslo dobrovolně vyradí. Jednou šla Meruňka do parku a Hacker ji tajně sledoval. Meruňka si ho všimla, přidala do kroku, už skoro běžela, snažila se ho setrást, ale on se jí držel jako klíště. Meruňka zdrhala, až se jí za crocskami prášilo! Nakonec mu utekla, ale byla úplně někde jinde, kde to vůbec neznala. Potřebovala pomoc, ale nikdo nikde nebyl.

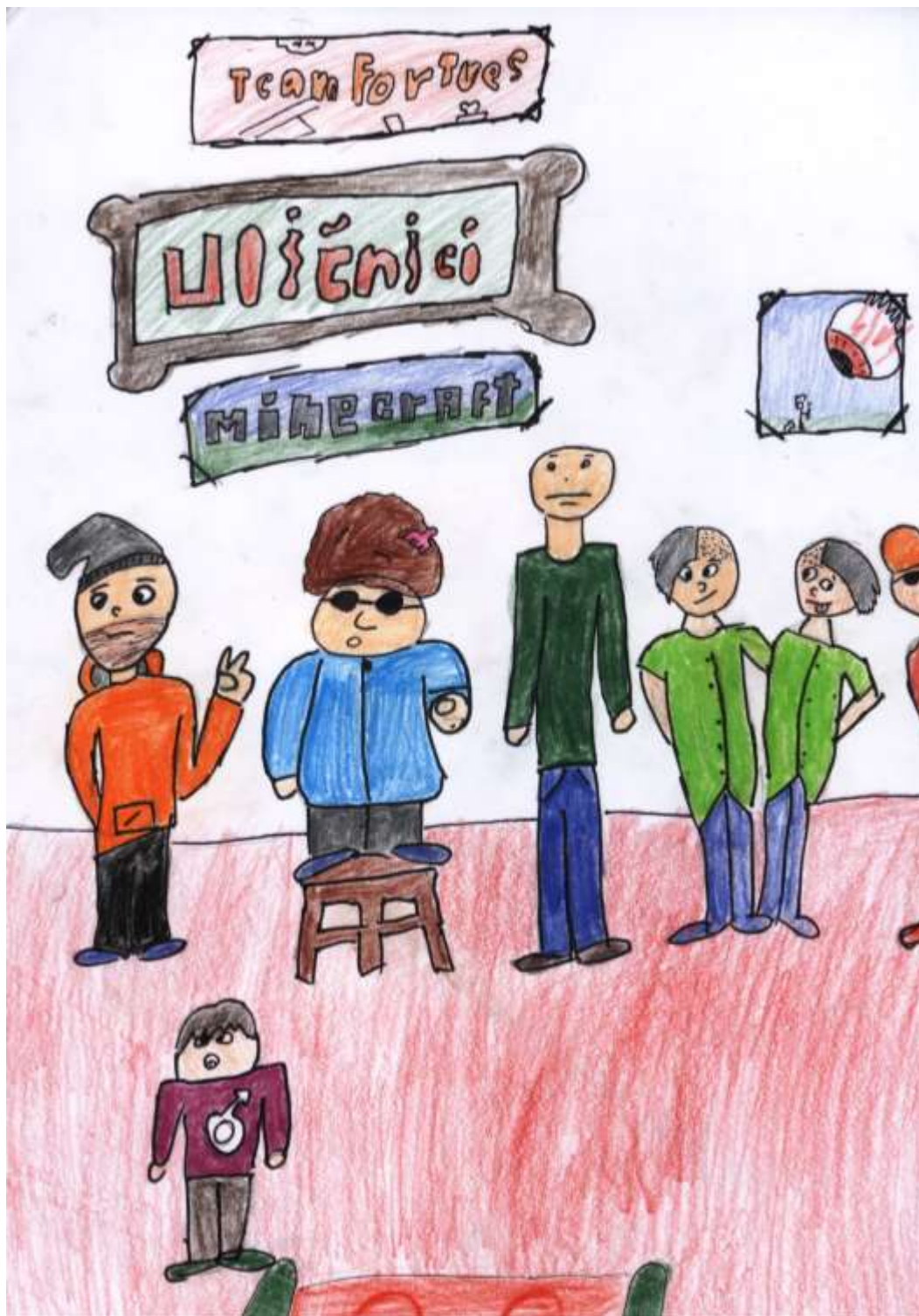
Šla a šla, až nakonec našla dům, asi 3+1, bylo zhasnuto, ale řekla si, že přece jenom zazvoní, ale jako naschvál tam žádný zvonek nebyl. Tak zaťukala na dveře. Dveře se samy otevřely, vypadalo to tam zvláště, bylo tam sedm malých židliček, sedm malých postýlek a jedna velká a všude tam byly vylepeny obrázky různých her od Terrarie až do Half-Lifu a byla tam také fotka nějakých malých kluků a nadpis Uličníci. Meruňka byla strašně unavená, lehla si do té největší postele a únavou usnula.

Najednou se rozrazily dveře a Meruňka se probudila. Zaslechla hlasy, které říkaly: „Jo, to byla super akce, zapařili jsme si Lolko Warcraft. Jo, to byla sranda, dokud nám neobsadili body a prohráli jsme. Hej, kluci, vidíte to, kdo to je? Hej, žiješ ještě?“ Meruňka udiveně odpověděla: „Já..., pardon, jmenuji se Meruňka, pardon, já už půjdu. „Ahoj, my jsme Uličníci, hrajeme hry profesionálně. Hele, nejsi ta z Facebooku, jak jsem jí nedávno dal like na tu fotku s tou krávou a kozou? Jo, ty jsi motrrem44! Jo, čávo šťávo, co se stalo, proč nejsi doma, ale u nás v klubovně?“ „To víš, macecha na mě poslala nějakého Hackera, proto jsem utekla.“ „Tak my jdeme dál hrát, měj se, dělej si, co chceš, lednička je támle a wecko je tam, tak čau!“

Meruňka šla na Facebook a konečně našla jednoho kluka, který by jí pomohl. Řekla mu své jméno a kde ji najde. Kluk asi za dvě hodiny přišel. Nepomohl jí, ale podařilo se mu vyzvědět její heslo pro macechu. Řekl ho Hackerovi a ten už věděl, co dělat, 2 876 535 kamarádů vymazal, bylo to hrozné. Meruňka stále zoufale hledala nějakého počítačového kluka a nakonec našla, Bredmana 112. Za chvíli byl u Meruňky a byl nádherný,

chytrý a milý, pomohl Meruňce změnit heslo a ona pak všem kamarádům vysvětlila, co se vlastně stalo. Maceše se pak společně nabourali do počítače a odřízli ji od sítě a zablokovali Facebook, zapíjala esemeska a šílenství byl konec.

Jan Horst

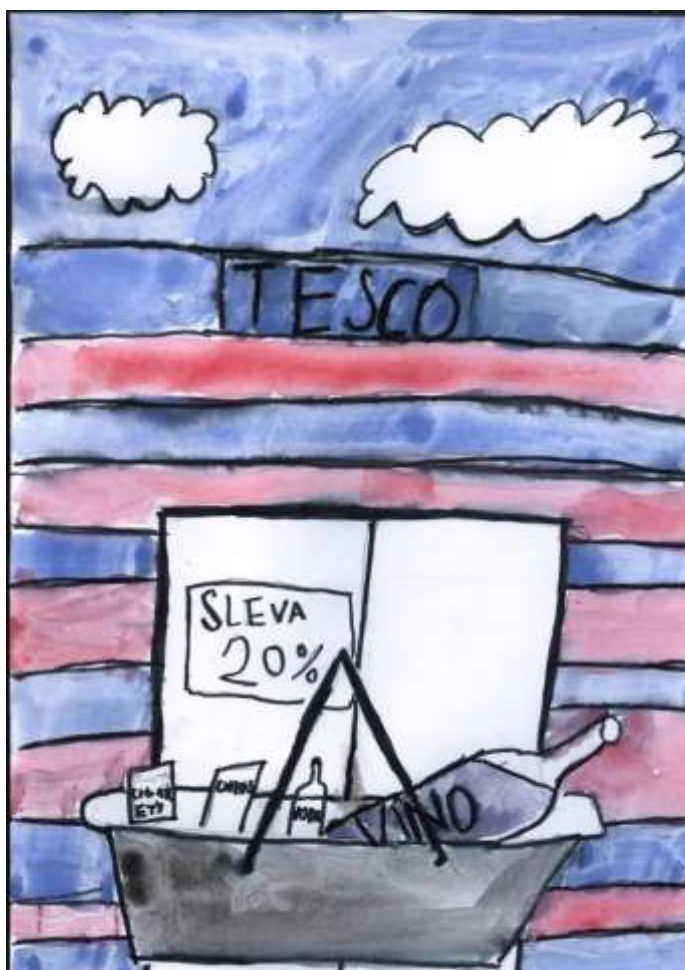
ČERVENÁ KARKULKA

Žila jednou jedna holčička a té se říkalo Červená Karkulka. Říkalo se jí tak, protože jako malá spadla do lepidla a čepeček, který jí babička ukradla v jednom obchodě, už nikdy nesundala.

Jednoho krásného dne Karkulce přišla od babičky SMS, že jí má nakoupit cigarety a rohlíky. Karkulka si upravila hučku a utíkala do samošky nakoupit. Zanedlouho už holčička stála před lesíkem, ve kterém babička přebývala. Odvážně vykročila směrem k chaloupce. Marně jí veverky lákaly na skleničku vodky a žabky na cigarety. Karkulka byla hodná a zlákat se nenechala. Za pár minut stála před dveřmi chaloupky. Pak vzala prak a střelila babičce do okna, protože jí zase nefungoval zvonek. Babča jí hned otevřela, a tak mohla Karkulka vklouznout dovnitř.

„Tady máš ten nákup,“ řekla Karkulka a dala košík na stůl. Pak si sedla k televizi a pustila si svůj oblíbený seriál Simpsonovi. Babička si mezitím z lednice vzala lahváče a buček a k tomu rohlíky. Jenže vůně bučku přilákala hladového vlka, a když viděl babičku s bučkem v ruce, řekl si: „Už dlouho jsem nejedl a buček je to pravé pro mě!“ Pak oběhl chaloupku, vyrazil dveře a snědl babičku, buček i Karkulku. Po vydatném obědě se vlk rozvalil po posteli a spokojeně usnul.

Asi za hodinku přišel myslivec, se kterým babička měla rande. Když

babičku nikde nenašel, otevřel dveře do ložnice a tam uviděl vlka. Hned ho napadlo, že je babiččin mileneček, a proto neváhal vzít lampičku ze stolku a praštit ho po hlavě. Ani ne po chvíli myslivec dostal chuť na vlčí pečínku, a tak vlkovi rozpáral břicho. Jaké překvapení, když z břicha vykoukla babička s Karkulkou. Když jim pomohl z břicha ven, Karkulka hned utíkala domů, aby se mohla se svým zážitkem podělit s kamarády na Facebooku.

Radek Vodička

PERNÍKOVÁ HERNA

Žil byl jednou jeden Vašek, který měl sestru Evu. Jejich matka zemřela a zůstal jim jen otec, který se podruhé oženil, aby děti měly matku. Vzal si ale za manželku ženu, která je neměla v lásce. Vašek a Eva nade vše zbožňovali hraní počítačových her, byli v tom opravdoví přeborníci.

Jednoho dne se konalo v Paříži Mistrovství světa ve hraní počítačových her. Macecha se jich už dlouho chtěla zbavit a tohle byla ta pravá příležitost k tomu, aby se jí to podařilo. Řekla jim, že můžou jet, ale že je to daleko a musí jim dát mapu, aby trefili tam i zpátky. Měla to velmi dobře promyšlené, mapa byla začarovaná, měla způsobit to, že se sourozenci ztratí a už se nikdy nevrátí.

Děti si tedy sbalily vše, co potřebovaly, a vyrazily. Když dojezdy na vyznačené místo na mapě, zjistily, že mapa je špatná a že je vůbec nezavedla tam, kam chtěly. Rozhodly se, že se vrátí zpět, ale když se podívaly na mapu, všechny ulice na mapě zmizely, takže poznaly, že mapa je zkrátka nikam nedovede.

Tu Vašek spatřil Eiffelovu věž a rozhodl se, že na ni vyleze a podívá se, jestli nezahlédne nějaký záchranný bod. Když se vyšplhal nahoru, rozhlédl se na sever, na východ a jih. Na severní straně zahlédl prodejnu televizorů a jiných obrazovek. Na východě uviděl velké kino a obchodní středisko Enterprise. Podíval se na jih a oči mu zůstaly viset na ohromném nápise VIDEOHERNA PANA PERNÍKA. Slezl dolů a Evě všechno pověděl, co viděl i neviděl. Eva řekla: „A co kdybychom se podívali do té videoherny?“ Vašek souhlasil, a tak se tam vydali.

Když dorazili k videoherně, zjistili, že je sice plná všech nejmodernějších herních zařízení, která zářila, blikala a vydávala nejrůznější zvuky, ale nikdo na nich nehraje. Prázdňá videoherna působila tajemně, až strašidelně. Oba si přesto dodali odvahy a chtěli začít hrát. Jakmile Vašek zapnul jednu z konzolí na hraní, zjistili, proč ve videoherně nikdo není. Všechny konzole nakazil virus, který chtěl hráče dostat na lopatky tak, že jim nedovolí přestat hrát.

V tu chvíli kde se vzal, tu se vzal, objevil se majitel pan Perník, který jim povyprávěl, jak před mnoha měsíci odvezla sanitka poslední hráče, kteří pod vlivem viru museli hrát až do úplného vyčerpání. Byla to pomsta zlé majitelky jiné videoherny, která nechtěla mít v Paříži konkurenci. Proto hernu pana Perníka zaklela zlým virem.

Vašek a Eva jako správní „ajťáci“ měli s sebou univerzální antivirus, kterým zlý virus zničí a všechny konzole vyléčí. Eva rychle vložila CD s antivirem do serveru, jenž řídil celou hernu. Ozvaly se prapodivné zvuky a děti měly obrovský strach, ale vydržely a najednou se na jedné obrazovce objevil nápis: „Vaše konzole jsou v pořádku, můžete opět hrát bez ohrožení zdraví! Nezapomeňte antivirus pravidelně aktualizovat a občas se jděte podívat do světa!“

To bylo radosti! Majitel videoherny pan Perník odměnil Vaška a Evu tím, že jim věnoval 7 hodin hraní zdarma, a protože si děti velice oblíbil, nabídl jim, aby ve videoherně zůstali. Sourozenci pak poslali e-mailovou zprávu svému tatínkovi, který za nimi přijel do Paříže, kde spolu všichni dále pracovali na vylepšování antivirových programů.

... A ZAZVONIL ZVONEC A POHÁDKY JE KONEC

Štěpán Kabeš

SKITTLESKOVÁ CHALOUPKA

Žili, byli Honza a Mařka. Jednou jim jejich tatínek řekl, že půjdou do supermarketu. Poté, co tam došli, jim tatínek oznámil, že na něj počkají venku. Moc se jim nechtělo, ale poslouchat se musí. Čekali na tatínka asi dvě hodiny, a tak si řekli, že za ním půjdou dovnitř. V supermarketu nebyl. Mařka řekla: „Co budeme dělat?“ a Honza odpověděl: „Nevím, nejspíš nás tu nechal.“ A tak tam stáli a přemýšleli.

Po dvaceti minutách přemýšlení Honza vykřikl: „Už to mám, vylezu na veřejné osvětlení a rozhlédnu se.“ „No, to je skvělej nápad!“ odpověděla Mařka. Honza tedy vylezl na tu lampu a rozhlédl se, všude viděl jen silnice a domy a auta, když najednou uviděl duhovou záři linoucí se z jedné ulice.

„Mařko, pojd!“ vykřikl Honza, seskočil z lampy a řítil se směr ulice. Honza se podíval opatrně do ulice a uviděl v ní dům celý ze skittlesek. Ihned se tam s Mařkou rozběhli. Začali loupat skittlesky, najednou ze dveří vyskočila babice s kulometem a zařvala: „Děti, přestaňte mi tu loupat perníčky.“ Dříve než Honza s Mařkou stačili něco říct, už byli v domě. Babice

je oba dva zavřela do oddělených klecí. Oba je dva týdny krmila skittleskami.

A pak jednou v poledne k nim přišla, skenerem jim přejela prsty a řekla: „Tak a teď si vás upeču.“ Honza zbledl a Mařka začala příšerně řvát. Pak vytáhla Mařku z klece a snažila se ji strčit do trouby, ale Mařka jí bouchla dvířky do nohou a strčila ji do trouby. Babice se upekla a Honza s Mařkou se vrátili domů.

Martin Šrámek

ČERVENÁ BARETKA

Bylo nebylo za devatero městy stála jedna vila. V ní žila Červená Baretka. Říkalo se jí tak, protože pořád nosila červené barety.

Jednou jí maminka řekla: „Dojdi navštívit svou babičku a dones jí nějaké pivo, bábovku, a protože má kašel, tak ještě bylinkový sirup.“ Maminka Baretce dala peníze na autobus, ale Červená Baretka řekla, že nepojede. „V autobuse je moc velká špína.“ Maminka jí tedy objednala limuzínu. Baretka na to: „No, to už je lepší!“ a odjela.

Když přijela k babiččině bytovce, všimla si, že tam posedává velký šedý pes. Červená Baretka se ho ze začátku bála, ale pak zjistila, že je hodný a lísá se k ní. Pak vešla do bytu k babičce a podává jí košíček. Byla z cesty tak unavená, že si šla hned zdřímnout do vedlejšího pokoje.

Po probuzení se jí něco na babičce nezdálo, vidí, jak má šedou pleť, a ptá se: „Babičko, proč máš tak velké oči?“ „To abych Tě lépe zaostříla,“ odpovídá „babička“. „A proč máš tak velké uši?“ „To abych Tě lépe zaslechla.“ „A babičko, proč máš tak velkou pusu?“ „To abych Tě mohla sežrat,“ řekl vlk a snědl Baretku.

Ve tři hodiny odpoledne šel okolo myslivec Pepa. Říká si, ta babička, jak je nemocná, tak chrápe, že se to rozléhá po celé vsi. Kouká do okénka a vidí vlka, jak spí v posteli s obrovským břichem.

Vešel potichu do bytu a vyndal si laser. Tím rozřízl vlkovi břicho, v tu ránu z břicha vylezla babička i Baretka. Pak mu nacpali do břicha všechno babiččino harampádí a šli se schovat.

Vlk se probudil a měl hrozitánskou žízeň, šel tedy ke kašně a chtěl se napít. Nahnul se a těžké břicho ho stáhlo dolů.

Babička za záchranu pozvala myslivce Pepu na bábovku a Baretce za košíček darovala krásného malého poníka.

Tedy to byl ale sen, i když ten poník by byl fajn.

Konec pohádky

Kateřina Papajová

O ŠPALÍČKOVI PACHOLÍČKOVI

Za třemi mrakodrapy a devíti paneláky byl jeden malý chlapeček, který žil ve městě u stříbrnoparohého jelena. Jmenoval se Špalíček. Jelen se o něj moc hezky nestaral a nechránil ho před žádnými nástrahami. Za celý den Špalíčka ani jednou nesvezl na svém hřbetě. Chlapec se krmil městskými sladkostmi, nejraději měl čokoládové bonbonky, a hrál si s místními dětmi. Jednoho dne se však musel jelen vydat hledat nový obchod, protože Špalíček by pořád něco jedl. Kvůli tomu místní obchod zkrachoval, proto se vydal hledat jiný. Špalíček musel zůstat doma sám. „Počkej na mě, Špalíčku, a otevři jenom pošťákovi, objednal jsem si nový notebook,” přikazoval mu jelen.

Chlapeček si chvíli hrál sám, ale pak mu začala být dlouhá chvíle. Tu najednou uslyšel: „Špalíčku, otevři nám svou světničku! Jen pozvánku tam vhodíme, hned zase půjdeme.” Špalíčkoví pozvánku ještě nikdy nikdo nedal, a tak otevřel, protože zapomněl, co mu jelen přikázal. Za dveřmi stály tři mladé dívky v minišatičkách. Daly Špalíčkoví pozvánku a odešly. Špalíček začal číst: *Milý Špalíčku, my tři krásky Tě zveme na diskotéku u nás ve Voňavé strouze. Přijď dnes v 17:00. Už se na Tebe a na tu legraci moc těšíme. Bude tam moc chutné jídlo. :D*

Když to Špalíček dočetl, zaradoval se. Po nějaké době dorazil na diskotéku. Vešel dovnitř, ale tam nikoho neviděl a začalo mu to být divné. Najednou uviděl, jak se otevírají dveře. Ze dveří vylezly dívky a před Špalíčkovými očima se z mladých dívek staly staré ošklivé jezinky. Špalíček věděl, kolik uhořelo. Naletěl jim na jejich past.

Chytily chlapečka a odnášely ho pryč. Špalíček se začal smát a nemohl přestat.

Jezinky nevěděly, co se děje. Špalíček byl totiž hrozně lechtivý, ale to jezinky nevěděly. Celou dobu ho držely a on se smál. Jezinky měly ve svém domě chůvičky (elektronické přístroje). Přesněji řečeno, měly tam jenom jednu chůvičku, protože kdysi dávno tu druhou daly jelenovi. Chůvička nebyla zapnutá, proto jelen nic neslyšel a hledal obchod dál. Babice nechávaly Špalíčka o hladu. Byl beztak dost tlustý a ještě by kvůli němu nezavřely klec, kdyby přibral ještě jedno kilo.

Po pár dnech Špalíček ubral pár kil a byl dostatečně štíhlý na to, aby prošel dveřmi a mohl jim dělat otroka.

Nejprve jim sekal dříví, ale to nikdy předtím nedělal. Musely s ním každou chvíli jezdit na pohotovost. Po nějaké době jim došly peníze a

hlavně trpělivost. Díky chůvičce zavolaly jelenovi, aby se u nich zastavil. Po půl hodině tam byl jelen jako na koni. Vtrhl do dveří a jeho první věta byla, jak je hrozné hledat obchod s hodně potravinami, aby tam měli otevřeno NONSTOP. Chtěl mluvit dál, ale jedna z jezinek to nemohla vydržet, přerušila jelena a povídá: „Prosím, vezmi si zpátky toho svého chlapce, my to tu s ním nemůžeme vydržet.“ Všechny jezinky s ní souhlasily. „Vezmu si ho a děkuji, že jste ho naučily nějaké práci a ubral nějaké to kilo. Už jsem ho nemohl narvat do kalhot,” povídá jelen. Odvezl si chlapce domů a hned mu ukázal svůj nový notebook.

Zazvonil zvonec a tloustnutí je konec!

Lucie Jelínková

KÁVOVARE, VAŘ!

Byl jednou jeden chlapec, který bydlel se svou maminkou v šestém patře panelového domu. Jednou šel ke kamarádovi hrát X-box a cestou tam míjel obchod s elektronikou a uviděl ve výloze krásný kávovar značky Nescafé Dolce Gusto s kouzelným příkázáním, který si jeho maminka vždy přála, ale neměli na něj peníze. Chlapec kávovar koupil, ale utratil všechno, co měl našetřeno. Prodavač chlapci řekl, že kouzelné příkázání je: „Kávovare, vař!“ a kávovar bude hned plný dobré kávy. A když už mu káva bude stačit, ať řekne „Kávovare, dost!“ a kávovar přestane vařit. Chlapec poděkoval a odešel zpátky domů.

Jednoho dne měla maminka hroznou chuť na latte, a tak kávovaru řekla kouzelné příkázání: „Kávovare, vař!“ Když už měla dost, přála si, aby kávovar přestal, ale zapomněla kouzelné příkázání. Zkoušela různé možnosti: „Kávovare, přestaň!“, „Kávovare, stop!“, „Kávovare, zastav se!“, ale nic nezabralo. Latte se valilo z bytu po schodech, do výtahu a potom i na ulici.

Když chlapec dorazil domů, uviděl tu pohromu a zakřičel: „Kávovare, dost!“ A kávovar poslechl.

Maminka potom kávovar už nikdy nepouštěla sama, když u toho nebyl její chlapec.

Zazvonil zvonec a pohádka byl konec.

Jana Řepová

**KONEC
A
ZVONEC**